

Kulin Borbála

Látszólag észrevétlen

Túlnyomóan napos a délután,
alig tenyérsnyi hely maradt hazudni.

Rejtegetek ezt-azt, akár a rügyhéjak,
ruháimból mégis kibonthatsz,
feszítve. Mire jó mindez, nézz rám!
Ami fontos, titkon, úgyis ugyanaz.
Székre, vállra, szőnyegre peregve,
megszakadt szírom, észrevétlenül.

Hosszú tél

Reggelre újra csend van és fehér.
Te rég sehol, csak kóbor macskalábak.
Nehézkedésre ébredek megint,
megszenvedett, örök valóságra.
Bádogtetők hidegét kémlelem,
amíg felteszem a kihúlt kávé.
Én bolond, miért a zacban kerestelek,
s a tegnapodban vajon mit is találnék?
Köztünk hazugság nincsen, jól tudom,
csak jégcsapok s a kristálytisza csended.
Alázz meg bátran: hallgass – hallgatok.
Holnapra úgyis újra elfelejtlek.

KULIN BORBÁLA (1979), Budapest. Irodalomtörténész, *A Vörös Postakocsi* folyóirat szépirodalmi szerkesztője. A Debreceni Egyetemen szerzett doktori diplomát. Jelenleg Debrecenben él.

Hajszálynira

Meglévő viszonyaidat megtanultam a testrészeidként elfogadni.
Hogy akit szeretsz, olyan neked, akár a karod vagy a lábad.
Kocsidba ülve éhes szájként ismerek magamra, nyakadat, füledet
csókolnám, de minden vágyam itt marad veled, magára. Jó előre
feltekerhetnéd a fűtést, hogy ne fázzak, mikor ölelsz, ha leállsz valahol.
Hajszálakra gondolok, azokra a szőkékre, barnákra,
amiket minden igyekezeted ellenére sem sikerült eltüntetned a
hátsó ülésről, amikor én is csak végérvényesen lettem a tiéd.

ahol el se kezdtük

Fáj, hogy nem tudsz igazán megszeretni.
Hozzád jövök, hiába. Titokban minden
mozdulatoddal lebeszélsz magadról.
Kusza világok a szétnyitott kanapén.
Elhittem, összegyűrhetjük a szabályok
együgyű síkját mint a lepedőt,
s hogy bátorságunk, vágyunk, ha akarjuk,
bárhol összeér. Most habzó óceánok
tetején szorongunk, sodródunk kényszerülten.
Olyan közel kerültünk egymáshoz,
hogy közöttünk már semmi sincsen.
Hajóroncsra, elkopott ágyon ülünk,
két négyzetméteren. Kezedet szorítom,
ugye, nem itt van a vége?